

Sygnatura akt VI W 4170/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2016 roku

sprawy przeciwko Z. K. synowi W. i K. z domu T.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

w dniu 13.03.2015r. ok. godz. 17:30 we W. na ul. (...) kierując samochodem m-ki V. o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na oznakowanym przejściu, zmuszając go do cofnięcia się w celu uniknięcia potrącenia czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

I. uznaje obwinionego **Z. K.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **300 (trzystu) złotych;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje;

W dniu 13 marca 2015 roku, jadący ulicą (...) we W. samochodem marki V. (...) nr rej. (...) Z. K., przejechał przez przejście dla pieszych w momencie, gdy znajdował się na nim przechodzący przez nie T. P.. Jadący środkowym pasem ruchu pojazd zatrzymał się ustępując pierwszeństwa pieszemu. W momencie, gdy ten wszedł na przejście, poruszający się prawym pasem ruchu obwiniony przejechał obok Z. P.. Z. P. uderzył ręką w przejeżdżający pojazd a następnie udał się do Z. K., gdy ten wysadził z taksówki pasażerkę i poinformował go o zdarzeniu.

Obwiniony zaprzeczył, aby sytuacja taka miała miejsce. Z. P. poinformował o jego przebiegu funkcjonariuszy policji.

dowód:

zeznania świadka T. P. k. 7,35 akt;

notatka urzędowa k.5 akt.

Z. K. był wielokrotnie karany za popełnione wykroczenia drogowe.

dowód:

informacja o karalności za wykroczenia k. 19-20 akt.

Z. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że przed przejściem dla pieszych zatrzymał się przepuszczając przechodzące przez nie osoby, następnie zaś kontynuował jazdę, gdy usłyszał uderzenie w tył samochodu. Kiedy zatrzymał pojazd przy przedszkolu, do którego udała się pasażerka taksówki, podszedł do niego T. P., który zgłaszając uwagi do jego jazdy żądał, aby obwiniony otrzymał mandat.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego i ustalając stan faktyczny oparł się na zeznaniach świadka T. P..

Świadek ten precyzyjnie opisał przebieg wydarzeń wskazując na fakt nie ustąpienia mu pierwszeństwa na przejściu dla pieszych, jako bezpośrednią przyczynę podjętych przez niego działań skierowanych przeciwko obwinionemu. Nie było innej przyczyny jego działania, lecz stanowiło ją wyłącznie zaobserwowane naruszenie przez Z. K. przepisów prawa. Dokładnie opisał na czym ono polegało i jak zachowywał się obwiniony. Zeznania te stanowią obiektywną relację zaobserwowanego przebiegu wydarzeń, nie zawierają żadnych sprzeczności i tworzą jednolitą całość. Zostały również udokumentowane w notatce urzędowej sporządzonej bezpośrednio po zdarzeniu przez przybyłych na miejsce funkcjonariuszy policji. Z tych względów są dla Sądu wiarygodne i stanowiły podstawę dokonanych ustaleń faktycznych.

Wskazać przy tym należy, że również Z. K. przyznał, że przejeżdżając przez przejście dla pieszych usłyszał uderzenie w jego samochód. Uderzenie to zostało zadane ręką przez T. P., co wskazuje, jak blisko obwiniony swoim pojazdem przejechał przed pieszym, pomimo że ten przechodził z lewej strony na prawą, Z. K. poruszał się zaś prawym pasem ruchu. Fakt ten potwierdza wersję przebiegu wydarzeń jaką podał T. P. a jego późniejsze zachowanie (udanie się do kierującego samochodem marki V. (...), zgłoszenie mu swoich pretensji i zawiadomienie o zdarzeniu policji) stanowiło naturalną konsekwencję jego poirytowania postawą obwinionego.

Zachowaniem swoim Z. K. dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia z art. 86 § 1 kw. Kierując bowiem samochodem, nie ustąpił pierwszeństwa pieszememu znajdującemu się na oznakowanym przejściu dla pieszych.

Nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze miasta, miejsce, czas jego popełnienia oraz rodzaj naruszonych elementarnych zasad ruchu drogowego to okoliczności, które Sąd miał na względzie wymierzając obwinionemu karę grzywny.

Jest ona współmierna do stopnia jego zawinienia, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoleń na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznego jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania. Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani - tym bardziej - odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego. Z. K. w toku przewodu sądowego nie wyraził jakiegokolwiek skruchy ignorując elementarne zasady poruszania się po mieście.

Uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa zachowanie, którego obwiniony się dopuścił. Sąd wyraża jednocześnie przekonanie, iż orzeczona kara spełni swoje zadania w zakresie prewencji szczególnej i pomoże zrozumieć Z. K. niewłaściwość jego zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.